

Джозеф Ділейні
Учень
Відьмака

Мене звать Том. І я – сьомий син сьомого сина. Мої батьки віддали мене в учні до справжнього Відьмака. Більшість учнів Відьмака були занадто ліниві та неслухняні. Вони не змогли завершити навчання. Дехто навіть загинув... Але я – сьомий син сьомого сина. Я можу бачити привидів. І мені судилося захищати цей світ від потойбічних створінь. Ну якщо я, звісно, подолаю всі ці випробовування і не накою дурниць... Головне, що заповів мені Відьмак, – не розмовляти з дівчатами в гостроносих черевиках. І саме одна з них тільки-но врятувала мене від хуліганів. Як же я міг не заговорити з нею? До речі, її звати Еліс. І, здається, я вскочив у справжню халепу...

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-6693-3

9 786171 266933

Джозеф Ділейні

Учень Відьмака

Джозеф Ділейні
Учень
Відьмака

Joseph Delaney

The Spook's
Apprentice

Джозеф Ділейні

Учень
Відьмака

УДК 821.111
Д76

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

First published as *The Spook's Apprentice*
by Random House Children's Publishers UK,
a part of the Penguin Random House group of companies

Перекладено за виданням:
Delaney J. *The Spook's Apprentice: Book 1* / Joseph Delaney. —
Random House Group : London, 2014. — 352 p.

Переклад з англійської *Наталії Дьомової*

Дизайнер обкладинки *Іван Дубровський*

ISBN 978-617-12-6693-3
ISBN 978-1-78295-245-9 (англ.)

© Joseph Delaney, 2004
© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2019
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2019

ЯК ЧИТАТИ ПОЗНАЧКИ ВІДЬМАКА

БОГАРТИ

Літера «бета» – богарт

В П ← патрач
Х ← рівень

ГРЕГОРІ ← ім'я

І – небезпечний

Х – майже без проявів

В Природно
запечатаний
богарт

В Штучно
запечатаний
богарт

ПРИВИДИ / ПРИМАРИ

У
Х
ГРЕГОРІ ← ім'я

І – небезпечний

Х – майже без проявів

ВІДЬМИ

О
З – зловмисна
Д – доброчинна
Н – несвідома
ГРЕГОРІ ← ім'я

Опис героїв

Том

Томас Ворд — сьомий син сьомого сина. Це означає, що він народився з особливим даром, і через це — він чудовий кандидат на роль Відьмакового учня. Він — вроджений ворог темряви, може бачити й чути померлих. Але це не значить, що Тому не страшно, тож йому знадобиться вся сміливість, щоб перемогти там, де двадцять дев'ять інших зазнали поразки.

Відьмак

Відьмака ні з ким не сплутаєш. Він високий і має суворий вигляд, носить довгий чорний плащ із каптуром і завжди має при собі костур і срібний ланцюг. Як і його учень, Том, Відьмак — шульга і сьомий син сьомого сина.

Понад шістьдесят років він захищає графство від усілякої нечисті.

Еліс

Том ніяк не втямить: Еліс лиха чи добра? Її бояться місцеві хлопці, вона рідня двом найлихішим відьомським кланам (Малкінів та Дінів) і не цурається темної магії. Але її навчали відьомства проти її волі, і вона допомогла Тому в кількох скрутних ситуаціях. Вона ніби добрий друг, але чи можна їй вірити?

Мама

Мама завжди знала, що Том стане учнем Відьмака, і називає Тома «своїм подарунком графству». Вона любляча мати, знається на травах і ліках, знана повитуха й завжди трохи відрізнялася від інших. Вона походить із Греції, але її минуле оповите таємницею. І це не єдина мамина таємниця...

МІСТО КАСТЕР

Гірська стежка

ПІК ПАРЛІК-ПАЙК

Відьмаковий дзвін

ЛІСИ

СЕЛО ЧИПЕНДЕН

СЕЛО ЧИПЕНДЕН

Дорога

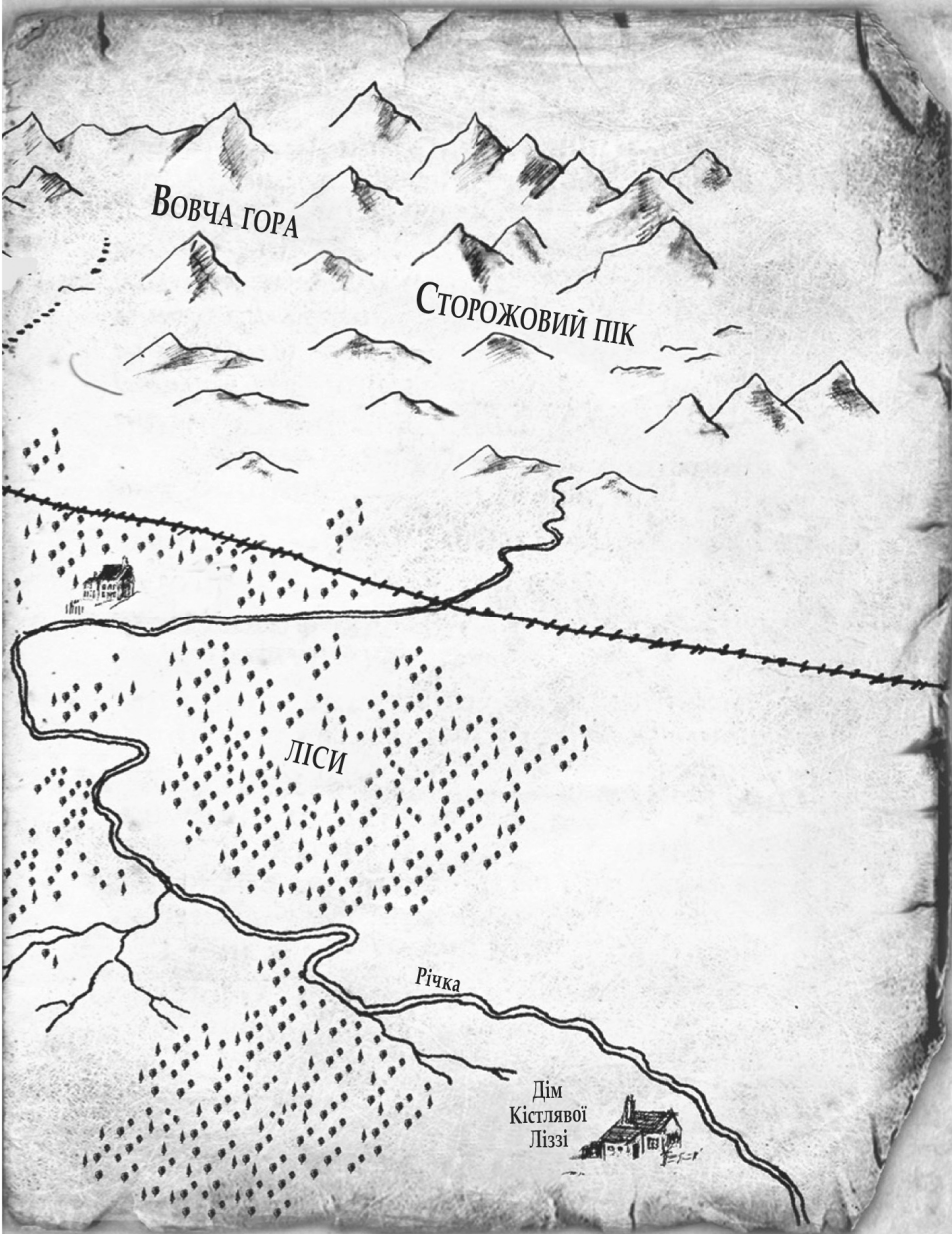
ВОВЧА ГОРА

СТОРОЖОВИЙ ПІК

ЛІСИ

Річка

Дім
Кіслявої
Ліззі

Для Марі

Найвища вершина графства приховує таємницю.
Кажуть, тут колись помер чоловік: під час страшної бурі
він запечатав зло, яке загрожувало цілому світові.
Тоді знову насунули льодовики, а коли відступили,
помінялися навіть обриси пагорбів та назви містечок
у долинах.
Тепер на найвищій горі не лишилося навіть сліду тих
давніх подій, проте залишилася назва.
Його називають
«Вордстоун» —

СТОРОЖОВИЙ КАМІНЬ.

Розділ 1

СЬОМИЙ СИН

Відьмак прийшов із першими сутінками. День видався тяжкий і довгий, і я вже хотів вечеряти.

— Він точно сьомий син? — запитав Відьмак.

Він дивився на мене з висоти свого зросту і недовірливо хитав головою.

Батько кивнув, що так.

— І ти також сьомий син?

Батько знову кивнув і почав нетерпляче притупувати ногою — з-під його підошви мені на штани полетіли коричневі бризки твані і гною. Із крисів його капелюха скрапував дощ. Місяць уже дощило майже безперестанку. На деревах проклюнулося перше листя, але весняним теплом іще й не пахло.

Батько мій був фермером, як і його батько, а перше правило землеробів — не можна ділити землю. Почнеш ділити між дітьми, а вони — між своїми, і лишиться хіба маленький кусник, а там і його не стане. Того ферма належить старшому сину, а решті треба знайти інше заняття. Кожному якесь ремесло по можливості.

Для того треба багато просити. Можна просити місцевого коваля, особливо якщо ферма велика і коваль має з неї багато роботи. Тоді коваль може взяти одного сина в підмайстри — але то тільки одного, а решта?

Я був сьомим сином, і, поки я виріс, просити вже не було кого. Батько так зневірився, що хотів мене прилаштувати учнем до Відьмака. Це я так тоді собі думав. Треба було відразу здогадатися, що так загадала мама.

У нас багато чого було завдяки мамі. Ще і мене на світі не було, як на її гроші куплено нашу ферму. Звідки би ще земля в сьомого сина? Мама була не з нашого графства, а звідкись з-за моря. Відразу й не скажеш, але часами — якщо дослухатися, — то чути було трохи інакшу вимову.

Але не думайте, що мене в рабство віддали чи що. Я й так на фермі занудився, та і з міста нашого — хіба назва, а на ділі — село й глушина. Точно вже мені не хотілося нидіти тут аж до скону. Того мене й тягнуло трохи до відьмацької справи — то ж цікавіше, ніж дойти корів і розкидати гній. Але і сторожко мені було, бо то страшне ремесло. Я мав навчитися боронити ферми і села від всякого страховиддя. Щодня давати собі раду з вурдалаками, духами і різною нечистю. Така була у Відьмака робота, а я йшов до нього в учні.

— Скільки йому? — спитав Відьмак.

— Тринадцять буде в серпні.

— Трохи дрібний на свій вік. Читати й писати вміє?

— Та, — відказав батько. — І то, і то, і грецьку знає. Жінка навчила, ще й не ходив добре, а вже грецькою балакав.

Відьмак кивнув і озирнувся, немов дослухаючись, — там, позаду, розкисла стежка вела до воріт і до нашого дому. Тоді він стенив плечима.

— То чоловікові тяжка доля, а хлопцеві й поготів. Думаєш, зможе?

— Він сильний і виросте високий, як я, — відказав батько і витягнувся на повен зріст, випроставши спину.

Навіть так він ледве сягав Відьмакові до підборіддя.

І тут Відьмак усміхнувся. От чого я вже точно не очікував. У нього було широке й довге лице, риси — ніби з каменю висічені. До того він здавався мені трохи грізним. У довгому чорному плащі, із накинутим каптуром, збоку він скидався на священика. Але варто йому глянути на тебе впритул, і похмурий вираз обличчя більше нагадував ката, який приміряє на тебе зашморг.

З-під каптура в нього вибивалося сиве, як і на бороді, волосся, але брови мав чорні і дуже кошлаті. Із носа також стирчало кілька чорних волосин, а очі були зелені — так само, як у мене.

І тут я помітив ще дещо: він спирався на довгий костур. Звісно, сам костур я роздивився, щойно Відьмак показався на очі, але тільки-но зауважив, що він тримає його у лівій руці.

Значить, він також шульга, як і я?

Та ліворукість завдала мені чималого клопоту в сільській школі. До мене навіть привели місцевого священика, і він довго хитав головою і розказував мені, що мушу це подолати, поки не пізно. Я ніяк не міг втямити, про що це він. Ні брати мої, ні батько не були ліворукими. Мама, правда, добряче шульгувала, але вона тим не переймалася. Тож коли вчитель намірився вибити з мене цю дурість і прив'язав перо мені до правиці, вона забрала мене зі школи і з того дня вчила мене всього сама.

— То скільки, абись-те, його взяли? — запитав батько, відвертаючи мене від спогадів.

Отепер ми переходили до діла.

— Дві гінеї за перший місяць. Якщо потягне, то восени віддасте ще десять. А як ні — забирайте його назад, будете винні тільки гінею за мій клопіт.

Батько ще раз кивнув, і на тому порішили. Ми пішли в сарай, і батько заплатив дві гінеї, але по руках не вдарили. Хто захоче торкатися Відьмака? Батько і так ого який сміливий, що підійшов до нього ближче ніж на шість футів.

— Маю справу неподалік, — сказав Відьмак, — але на світанку його заберу. Аби мені був готовий. Я не люблю чекати.

Коли він пішов, батько поплескав мене по плечу.

— Починаєш нове життя, синку, — сказав він мені. — Йди відмивайся. Ти більше не фермер.

Коли я зайшов на кухню, мій брат Джек саме обіймав Еллі — свою дружину. Вона дивилася на нього знизу вгору й усміхалася.

Еллі мені дуже подобається. Вона така приязна й ласкава, що з нею завжди почуваєшся потрібним. Мама каже, одруження пішло Джекові на користь, бо Еллі на нього добре впливає, і він робиться спокійнішим.

Із нас усіх Джек — найстарший і найкремезніший. «Найменш плюгавий», — як іноді підсміюється батько. Що дужий і сильний — то це вже точно, а щодо решти я був не згоден, бо хоч він рум'яний, блакитноокий, брови ж чорні й кошлаті, ще й майже зростаються на перенісці. Проте відхопив собі гарну й добру дружину, тут не посперечаєшся. Волосся в Еллі кольору добірної соломи на третій день після хорошого врожаю, а з лиця хоч воду пити.

— Я завтра з дому піду, — випалив я. — На світанку за мною прийде Відьмак.

Еллі розцвіла усмішкою.

— То він тебе взяв?

Я кивнув.

— Поки тільки на пробу, на один місяць.

— Томе, ти такий молодець. Я дуже за тебе рада.

Джек тільки пирхнув.

— Не вірю! Щоб ти — і в учні до Відьмака! Куди тобі до такої роботи, коли ти ще спиш при свічках?

Я засміявся з його жарту, але то була правда. Мені в темряві часом всяке ввижалося, а зі свічкою я бодай міг заснути.

Джек рикнув, ухопив мене за карк і почав тягати довкруг стола. Це він так жартував. Я попручався трохи чисто для порядку, і за якусь мить він відпустив мене і поплескав по спині.

— Молодець, Томе. То грошовита робота. Одна тільки біда...

— Яка? — запитав я.

— Тут же все й спустиш. А знаєш чому?

Я стенив плечима.

— Бо друзів будеш мати хіба за гроші!

Я силувано всміхнувся, але в Джекових словах було багато правди. Відьмак працює і живе сам-один.

— Джеку, ну що ти такий жорстокий! — насварилася Еллі.

— Та я жартую, — тут же відцурався Джек, ніби не зрозумів, чого це раптом вона.

Проте Еллі дивилася на мене, а не на Джека й раптом перемінилася на обличчі.

— Томе! — скрикнула вона. — Виходить, ти не застанеш народження нашого маляти...

Вона так засмутилася, аж мені самому стало печально, що я пропущу народження племінниці. Мама сказала, що в Еллі буде дівчинка, а вона в таких речах ніколи не помиляється.

— Я за першої нагоди заскочу в гості, — пообіцяв я.

Еллі спробувала всміхнутися, а Джек підійшов і поклав руки мені на плечі.

— У тебе лишиться твоя родина, — сказав він. — Ми завжди тут, якщо будемо тобі потрібні.

Уже за годину я сідав до вечері, свідомий, що завтра зранку мене тут уже не буде. Як і щовечора, батько проказав молитву, і ми пробурмотіли хором «Амінь!» — усі, окрім мами. Вона, як і завжди, потупила очі в тарілку і чемно чекала, поки ми закінчимо, а тоді ледь помітно мені всмінулася, тепло й по-особливому. Не думаю, що хтось іще зауважив. Мені трохи полегшало.

У каміні палахкотів вогонь, пускаючи по кухні тепло. Посередині нашого великого дерев'яного стола стояв латунний свічник, натертий до дзеркального блиску. Свічка була дорога, із бджолиного воску — смердючу жирову свічу на кухні мама би не стерпіла. Майже всім на фермі розпоряджався батько, але в деяких речах мамине завжди було зверху.

Перед кожним парувала велика тарілка тушкованої картоплі з м'ясом, за яку ми радо взялися. Я глянув на батька, і мене раптом вразило, яким старим та виснаженим він сьогодні здавався. Раз по раз на обличчі в нього проступав сумний вираз, але він побадьорішав, щойно в них із Джеком мова зайшла про ціни на свинину. Вони навіть засперечалися, чи пора вже кликати різника.

— Ще би зачекати десь із місяць, — говорив тато. — Ціна ще зросте.

Джек потрусив головою, і почалося. Це була дружня сімейна суперечка, видно було, що татові навіть подобається. Але я не доєднався. Для мене це залишалось в минулому. Як сказав тато, я вже більше не фермер.

Мама з Еллі тихо підсміювалися. Я хотів послухати їхню розмову, але Джек розійшовся не на жарт і став підвищувати голос. Мама на нього зиркнула, і я відразу зрозумів, що їй набрид цей галас.

Джек, не помітивши через азарт маминого погляду, потягнувся через стіл до сільнички та випадково її перекинув. Трохи солі просипалося на стіл, і тут же він узяв щіпку та кинув через ліве плече. Був у нашому графстві такий старий забобон, щоб розсипана сіль не накликала невдачу.

— Джеку, облиш сіль, — насварилася мама. — Псуєш добру страву ще й ображаєш кухаря!

— Вибач, мамо, — похопився Джек, — твоя правда. І так дуже смачно.

На це вона усміхнулася йому, тоді кивнула на мене.

— Але що це всі забули про Тома? Він удома останній вечір, не можна так.

— Та ну, мамо, — заперечив я. — Мені і так добре, я слухаю, що ви говорите.

Мама кивнула.

— Маю для тебе декілька слів. Залишся потім на кухні й побалакаємо.

Тож коли всі пішли нагору готуватися до сну, я вмовстився в крісло біля каміну й терпляче чекав, що мені скаже мама.

Мама не з тих жінок, що розводять багато галасу. Спочатку вона не сказала нічого особливого — пояснила тільки,

що дасть мені із собою в путь запасну пару штанів, три сорочки і дві пари майже нових шкарпеток, тільки по разу штопаних.

Я роздивлявся червоні жаринки в каміні й постукував ногою по кам'яних плитах на підлозі, поки мама розвертала своє крісло-гойдалку, щоб сісти до мене обличчям. Її чорне волосся помережало кілька сивих пасом, але поза тим вона майже не змінилася відтоді, як я ще був зовсім малий і ледве сягав до її колін. В очах її досі стояв яскравий блиск, і вся вона пашіла здоров'ям, хіба трохи бліда на обличчі.

— Нескоро ще нам із тобою випаде так поговорити, — сказала вона. — Ти ідеш із дому і починаєш своє життя — це важливий крок. І якщо маєш щось сказати або запитати — саме зараз настав час.

Мені нічого не йшло на гадку. Усі думки розгубилися. Від цих її слів мені защипало в очах.

Ми дуже довго мовчали. Чути було тільки, як я постукую ногами по кам'яній підлозі. Нарешті мама зітхнула.

— Що таке? — запитала вона. — Язика проковтнув? Я стенув плечима.

— Не шарпайся, Томе, і послухай мене, — наказала мама. — Перше — ти готовий до завтрашнього дня і нової роботи?

— Не знаю, мамо, — зізнався я, пам'ятаючи Джекові жарти про друзів за гроші. — Із Відьмаками ніхто не хоче мати діла. Зі мною ніхто не дружитиме. Мені буде самотньо.

— Не так усе зле, як тобі здається, — заперечила мама. — Із учителем будеш говорити. Спочатку він буде тебе навчати, але з часом ви обов'язково станете друзями. Та й справ матимеш повно. Учитися доведеться багато. Не до

самотності тобі буде. Хіба тобі самому не цікава така робота?

— Цікава, але мені страшно. Я би й хотів, але не знаю, чи до такого здатен. З одного боку, я би хотів подорожувати, побачити світ, але з другого — тяжко йти з дому. Я за вами скучатиму. І за домом.

— Тут ти не зостанешся, — відрізала мама. — Батько твій уже немолодий, йому тяжко на фермі. На другу зиму він передасть її Джекові. Еллі скоро народить першу дитину, а потім і другу, і третю. Зрештою, тут для тебе не лишиться місця. Краще звикай заздалегідь. Додому ти не повернешся.

У неї був такий різкий і холодний тон, що мені розболілося в грудях і горлі, аж дихати стало важко.

Я після цих її слів уже хотів просто піти, але вона ще не закінчила. Рідко коли вона стільки говорила за один раз.

— У тебе є робота, і ти будеш її робити, — наказала вона суворо. — І не просто робити, а будеш робити добре. Я вийшла за твого батька, бо він був сьомим сином. І народила йому шість синів, щоб зрештою народити тебе — сьомого. Ти — сьомий син сьомого сина. У тебе є дар. Твій новий вчитель ще не подався, але роки потроху беруть своє, і його час добігає кінця. Майже шістдесят років він ходив графством, виконуючи свій обов'язок. Робив те, що належить. Скоро настане твоя черга. І якщо не ти, то хто? Хто захищатиме простих людей? Хто боронитиме їх від зла? Хто убезпечить ферми, міста і села, щоб жінки з дітьми не боялися виходити на вулицю?

Я не знав, що їй на це відповісти, і не зводив на неї очі. Я ледве стримував сльози.

— Я в цьому домі всіх люблю, — сказала вона лагідніше, — але на ціле графство ти такий лише один. Такий, як

я. Поки ти тільки хлопчик, тобі ще рости і рости, але ти сьомий син сьомого сина. У тебе є дар, у тебе є сила для такої роботи. Я знаю, що ти мене не підведеш і я ще буду тобою пишатися.

На цьому мама підвелася.

— Що ж, добре, що ми з цим розібралися. Біжи нагору і лягай спати. Завтра в тебе важливий день, набирайся сил.

Вона мене обійняла й лагідно мені всміхнулася, і я щосили бадьорився, щоб всміхнутися їй у відповідь, але, тільки-но зайшовши до себе в кімнату, сів на краєчку ліжка і довго думав про те, що вона мені сказала.

Мою маму поважають в усій окрузі. Вона про трави й цілительство знає більше за місцевого лікаря, і, коли щось не так із породіллю, повитуха завжди кличе її. Мама добре знається на складних пологах. Іноді діти народжуються ніжками вперед, але моя мама вміє ще в утробі правильно їх повернути. Десятки жінок у всьому графстві завдячують їй життям.

Принаймні так завжди каже тато, бо мама скромна й ніколи таким не хвалиться. Просто робить, що належить, і я знав, що і від мене вона цього очікує. Тому я хотів, щоб вона мною пишалася.

Але невже вона справді вийшла за мого батька і народила шестеро моїх братів, щоб лише народити мене? Це не дуже скидалося на правду.

Я підійшов до вікна і сів на кілька хвилин у старе плетене крісло, визираючи на двір.

Увесь двір омивало срібним місячним сяйвом. Видно було всю ферму — і подвір'я, і два сінокоси, аж до північного пасовиська ген на межі нашої землі. Сама межа пролягала посередині схилу на півдорозі до вершини пагорба Повішених. Мені подобався вид. І подобався

пагорб Повішених — здалеку. Подобалося, що він далеко.

Я роками щовечора перед сном сідав у це крісло. Дивився на схил у далечині та уявляв собі, що там, за ним, із другого боку. Тобто знав, що насправді там ще поля, а через дві милі — місцеве ніби село: зо п'яток будинків, мала церква і ще менша школа. Але уява моя малювала інші картини. Іноді я уявляв високі скелі, об які внизу розбиваються океанські хвилі, або ліс, або велике місто з високими вежами й мерехтінням вечірніх вогнів.

Але зараз я знову дивився на пагорб і також згадав свій страх. Звісно, що здалеку гарний вид, але ніколи в житті не хотів би я там опинитися. Як ви вже здогадалися, пагорб Повішених дістав таку назву не просто так.

Три покоління тому всю країну охопила війна, і місцеві чоловіки також воювали. Це була найгірша з усіх війн — гіркий громадянський розбрат, і родичі стояли по різні бoki, і навіть брат іноді йшов на брата.

Останньої зими тієї війни відбулася велика битва — десь за милю на північ звідси, прямо за тим селом. І коли вона закінчилася, переможці вивели полонених на північний схил цього пагорбу й повісили там у лісі. Трохи і своїх повісили — за «боягузтво», але розказують і по-іншому. Кажуть, то були солдати, які відмовилися вбивати своїх колишніх сусідів.

Навіть Джек не любив працювати біля огорожі з того боку, а собаки не заходили в прилісок далі ніж на кілька футів. А що я бачу і чую таке, що не бачать інші, то я навіть на північне пасовисько вийти не міг. Річ у тому, що звідти я вже їх чув. Чув, як скриплять мотузки і стогнуть гілки під вагою повішених. Чув, як душаться й задихаються мертві по той бік пагорба.

Мама сказала: я такий, як вона. В одному ми точно схожі: я знав, що вона також бачить більше за інших. Якоїсь зими, коли я ще був зовсім малий і всі мої брати ще жили з нами на фермі, ночами з пагорба долинали такі страшні стогони, що чутно було навіть із моєї кімнати. Брати мої не чули ні звуку, проте я чув і не міг заснути. Я часто кликав маму посеред ночі, і вона щоразу до мене приходила, хоч і прокидалася на світанку до роботи.

Зрештою, вона сказала, що дасть їм раду, і однієї ночі сама-одна видерлася на пагорб Повішених і пішла в ліс. Коли вона повернулася, усе затихло, і лишалося тихо ще довго-довго по тому.

Тож в іншому ми з нею відрізнялися.

Мама набагато сміливіша за мене.

Розділ 2

У дорозі

Я встав за годину до світанку, але мама вже була на кухні і готувала мій улюблений сніданок — яечню з беконом.

Батько спустився, коли я насухо витирав тарілку останнім краєчком хліба. Коли ми прощалися, він витягнув щось із кишені й тицьнув мені в долоню. То було мале кресало, що дісталось йому від свого батька, а тому — від свого. Одна з найдорожчих для нього речей.

— Хай це буде в тебе, синку, — сказав він. — Може, згодиться тобі в роботі. І заходь скоро в гості. Нехай ти пішов із дому, та це не значить, що не можна погостювати.

— Пора, сину, — підійшла мама, щоб востаннє мене обійняти. — Він уже під воротами. Не змушуй його чекати.

У нас не прийнято було розводити теревені, а що ми вже попрощалися, то до воріт я пішов сам.

Відмак не зайшов у двір, а чекав мене з другого боку зачинених воріт — висока темна постать на фоні сірого світанкового неба. Каптур насунутий на обличчя, костур у лівій руці. Я ішов до нього зі своїм маленьким клунком і страшенно нервувався.

На мій подив, Відьмак відчинив хвіртку й ступив у двір, мені назустріч.

— Ну, хлопче, — замість вітання сказав він, — ходи за мною! Одразу й почнімо по-справжньому і як треба.

Замість вийти на дорогу, він повів мене на північ, прямо до пагорба Повішених. Скоро ми вже йшли через північне пасовисько, і серце мало не вискакувало мені з грудей. Ми дійшли до межової огорожі, і Відьмак переліз її на диво спритно як на свій вік, але я завмер. Я вже почув, як схиливши гілля під вагою повішених, там, на пагорбі, скриплять дерева.

— Що сталося, хлопче? — озирнувся на мене Відьмак. — Якщо ти на власному порозі вже боїшся, то мало буде з тебе користі.

Я глибоко вдихнув і переліз через паркан. Ми дерлися нагору в темні зарості, де між деревами не пробивалося світло світанку. І чим вище ми підіймалися, тим холодніше мені робилося, скоро мене трусило. Це був такий холод, від якого проймає дрібне тремтіння і волосся на потилиці встає дибки. Як попередження, що тут щось не так. Я вже знав із минулого, що з таким холодом наближається щось по-тойбічне.

Щойно ми вийшли на саму вершину, я побачив їх унизу, на другому боці схилу. Їх було не менше за сотню, по два чи три на кожному дереві — у важких чоботах та в солдатській формі, підперезані широкими шкіряними поясами. Руки в усіх були зв'язані за спиною, але не всі змирилися. Хтось відчайдушно сіпався і пручався — над такими гілки здригалися й підскакували. Хтось безвольно висів й обертався на мотузці за вітром то в один, то в інший бік.

Я дивився на них, і тут мені прилетів такий вітер в обличчя, лютий і крижаний, що точно не з цього світу. Дере-

ва низько схилилися і стали губити листя. За кілька хвилин усі листки покрутилися, впали і гілля стояло голе. Коли вітер ущух, Відьмак поклав мені руку на плече і повів мене ближче до мертвяків. Ми зупинилися ледве за фут від першого.

— Глянь на нього, — наказав Відьмак. — Що ти бачиш?

— Мертвого солдата, — у мене голос дрижав.

— Скільки йому на вигляд років?

— Не більше за сімнадцять.

— Добре. Молодець, хлопче. А зараз скажи мені — тобі страшно?

— Трохи. Мені не подобається так близько до нього стояти.

— Чому? Боятися нічого. Ніщо тобі не зашкодить. Подумай, як йому було. Думай про нього, а не про себе. Що він, мабуть, відчував? Що було гірше за все?

Я спробував поставити себе на місце того солдата та уявити, як він померав такою смертю. Біль і страшна боротьба за подих. Але могло бути ще гірше...

— Він знав, що вмирає і що ніколи не вернеться додому. Ніколи більше не побачить своїх близьких, — сказав я Відьмакові.

І такий на мене напав через це жаль. Щойно це сталося, мертві потрохи почали танути у повітрі, поки ми не лишилися з Відьмаком на пагорбі самі. Листя знову вкривало пусті дерева.

— А тепер що ти відчуваєш? Далі страшно?

Я похитав головою.

— Ні, — сказав я. — Сумно тільки.

— Добре, хлопче. Ти вчишся. Ми — сьомі сини сьомих синів, і ми бачимо те, що не бачать інші. Але іноді цей дар

обертається на прокляття. І коли нам страшно, деякі істоти можуть житися нашим страхом. І тоді стає ще гірше. Тому треба зосередитися на тому, що бачиш, і забути про себе. Завжди допомагає.

Відьмак вів далі:

— Хоча вони здавалися страшними, хлопче, це лишень примари. — Зробити з ними нічого не можна, самі з часом розвіються. Років за сто нічого тут від них не залишиться.

Мені засвербіло розповісти, як мама колись знайшла, що з ними можна зробити, але я змовчав. Зле починати стосунки з вчителем із суперечок.

— А от якби вони були привиди, то була б інша річ, — продовжив Відьмак. — Із привидами можна поговорити та пояснити їм, що до чого. Допомогти привиду усвідомити свою смерть — дуже добрий вчинок, для них це важливий крок для переходу в інший світ. Зазвичай привид — це розгублений дух, який на цій землі як у пастці і не знає, що трапилося. Вони часто мучаться. Знову ж таки, є й такі, що мають чітку мету, може, вони захочуть щось тобі розповісти. Але примара — це тільки фрагмент душі, яка перейшла в кращий світ. От і все, що воно таке, хлопче. Усього лише примари. Ти бачив, як змінилися дерева?

— Листя опало, і настала зима.

— Ну, листя вже повернулося. Отже, то була картина з минулого. Нагадування про зло, яке іноді коїться під цим небом. Зазвичай, якщо тобі стане сміливості, вони тебе не побачать і нічого не чують. Примара — як відображення у ставку, коли людина вже пішла, а воно ще залишилося. Розумієш, про що я?

Я кивнув.

— Добре, із цим розібралися. Час від часу ми маємо справу з мертвими, то краще до них звикай. У будь-якому випадку, ходімо. Дорога далека. Ось, неси відтепер ти.

Відмак передав мені велику шкіряну торбу й рушив назад до пагорба, не озираючись. Я перейшов за ним слідом через вершину, і ми спустилися через ліс до дороги — довгого сірого шраму поміж латок зелених і коричневих полів, що звивався кудись на південь.

— Бував уже десь поза домом, хлопче? — гукнув Відмак мені через плече. — Побачив графство?

Я зізнався йому, що не бував далі місцевого ярмарку за шість миль від батькової ферми. То була найдальша подорож у моєму житті.

Відмак буркнув щось собі під ніс і похитав головою. Я зрозумів, що він не дуже задоволений моєю відповіддю.

— Ну, то відсьогодні починаються твої подорожі, — сказав він. — Підемо на південь до села Горшо. Це трохи більше за п'ятнадцять миль, якщо навпростець. Дістатися мусим до сутінків.

Я чув про Горшо. Це було гірниче селище з найбільшими вугільними складами на все графство. Там зберігалося вугілля з десятка навколишніх шахт. Я ніколи не думав, що колись туди втраплю, і мені було цікаво, яка така справа могла бути у Відмака в такому місці.

Він узяв шалений темп, широко й легко крокуючи. Уже скоро я ледве за ним встигав. До того ж, крім власного клунка з одягом та речами, я ніс його велику торбу, яка щохвилини видавалася мені важчою й важчою. І тут, як на зло, припустився дощ.

Десь за годину до полудня Відмак різко спинився. Обернувся й поглянув на мене уважно. Я вже відставав від нього

на десять кроків, ніг під собою не чув і став накульгувати. Ми йшли земляною стежкою, яка стрімко перетворювала-ся на болото. Щойно я нарешті порівнявся з ним, перечепився, вдарився пальцем на нозі, послизнувся й мало не впав.

Відьмак цокнув язиком.

— Паморочиться, хлопче? — запитав він.

Я похитав головою. Хотілося опустити руки й трохи відпочити, але негоже було ставити його торбу в болото.

— Добре, — сказав Відьмак із легкою усмішкою, не зважаючи, що дощ капотить із країв каптура йому на бороду. — Ніколи не довіряй людині, якій паморочиться. Запам'ятай це.

— Мені не паморочиться, — заперечив я.

— Ні? — перепитав Відьмак, зводячи кошлаті брови. — Значить, справа у твоїх черевиках. Вони не дуже підходять для такої роботи.

Черевики в мене були такі ж, як у тата із Джеком, — досить міцні й придатні для брудної роботи в полі, після того як добре розносиш. Нова пара зазвичай означала два тижні натертих до крові ніг, поки взуття не вляжеться по нозі.

Я глянув, у що взутий Відьмак. То були черевики з міцної, доброї шкіри на особливо грубій підшві. Коштували, мабуть, силу-силенну грошей, але для того, хто ходить багато пішки, варті кожного пенні. Шкіра й підшва згиналися по нозі, коли він ступав, і я міг точно сказати, що вони йому ніде не тиснули.

— Для такої роботи треба мати добре взуття, — сказав Відьмак. — Ми подорожуємо без інших людей і без тварин. Покладайся на свої ноги, і вони тебе не підведуть. Якщо за місяць я таки візьму тебе в науку, то куплю тобі пару черевиків, як ось мої. А до тої пори мусиш давати собі раду.

Зміст

Як читати позначки Відьмака	5
Опис героїв	6
Розділ 1. Сьомий син	15
Розділ 2. У дорозі	27
Розділ 3. Будинок номер 13 на Вотері-лейн	35
Розділ 4. Лист	46
Розділ 5. Богарти та відьми	52
Розділ 6. Дівчина в гостроносих черевиках	66
Розділ 7. Хтось мусить	78
Розділ 8. Стара Матінка Малкін	93
Розділ 9. На березі річки	108
Розділ 10. Бідний Біллі	116
Розділ 11. Яма	131
Розділ 12. Погибельні та паморочні	150
Розділ 13. Волохаті свині	176
Розділ 14. Відьмакова порада	188
Щоденник Томаса Дж. Ворда	203

Літературно-художнє видання

ДІЛЕЙНІ Джозеф
Учень Відьмака
Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *О. М. Шелест*
Редактор *О. М. Журенко*
Художній редактор *А. О. Попова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *О. М. Пікалова*

Підписано до друку 02.07.2019. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Literaturna». Ум. друк. арк. 10,92.
Наклад 3750 пр. Зам. №

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р. www.unisoft.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

UNISOFT

Ділейні Дж.

Д76 Учень Відьмака : роман / Джозеф Ділейні ; перекл. з англ. Н. Дьомової. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2019. — 208 с.

ISBN 978-617-12-6693-3

ISBN 978-1-78295-245-9 (англ.)

Мене звуть Том. І я — сьомий син сьомого сина. Мої батьки віддали мене в учні до справжнього Відьмака. Я так само мушу опанувати це ремесло. Більшість учнів Відьмака були занадто ліниві та неслухняні. Вони не змогли завершити навчання. Дехто навіть загинув... Але я — сьомий син сьомого сина. Я можу бачити привидів. І мені судилося захищати цей світ від потойбічних створінь. Ну якщо я, звісно, подолаю всі ці випробовування і не накою дурниць... Це наче нескладно. Головне, що заповів мені Відьмак, — не розмовляти з дівчатами в гостроносих туфлях. Бо дівчата в такому взутті — найнебезпечніші та найжорстокіші відьми у світі. І саме одна з них тільки-но врятувала мене від хуліганів. Як же я міг не заговорити з нею? До речі, її звати Еліс. І, здається, я вскочив у справжню халепу...

УДК 821.111

1. м. Бахмут, вул. Торгова, 1 (ПЦ «Астрон», 3 поверх), (0626) 42-02-36
2. м. Бердянськ, пр. Азовський, 35-А (ПЦ «DEL MAR», 2 поверх), (0615) 36-17-06
3. м. Біла Церква, вул. Ярослава Мудрого, 5/13 (копійний універмаг «Дружба», 1 поверх), (0456) 39-04-68
4. м. Білгород-Дністровський, вул. Москowska, 16-А (ПЦ «Рута Плаза», 2 поверх), (0484) 96-07-26
5. м. Бориспіль, вул. Київський Шлях, 10-В, ринок «Зоряний», торговельне місце 103, (0949) 06-64-49
6. м. Вінниця, вул. Євгенія Пюкса, 1-А (ПЦ «Квартал», 2 поверх), (0432) 32-91-98
7. м. Вознесенськ, вул. Синякова, 5-А (відділення «ПриватБанку»), (0513) 43-20-19
8. м. Дніпро, пр. Дмитра Яворницького, 105 (ПЦ «Сільпо», 2 поверх), (0567) 70-00-55
9. м. Житомир, вул. Київська, 87 (ПЦ «Волак», 2 поверх), (0412) 43-41-49
10. м. Запоріжжя, пр. Соборний, 58, (0617) 87-63-86
11. м. Запоріжжя, пр. Металургів, 2-Ж (ПЦ «Рекордний», 0 поверх), (0612) 36-86-54
12. м. Івано-Франківськ, площа Ринок, 1 (ПЦ «Галерея Н», 0 поверх), (0342) 58-61-80
13. м. Ізмаїл, вул. Пушкіна, 47 (ПЦ «Електрон», 2 поверх), (0484) 16-22-12
14. м. Ізюм, вул. Гагаріна, 12, (0573) 41-41-30
15. м. Кам'янець-Подільський, вул. Данила Галицького, 11/3 (ТД «Максимум», 2 поверх), (0384) 96-48-11
16. м. Кам'янське, пр. Свободи, 57-А (ПЦ «Фуршет», 1 поверх), (0569) 53-42-26
17. м. Київ, б-р Перова, 36 (ПЦ «Квадрат», 1 поверх), (0445) 40-23-65
18. м. Київ, вул. Попудренка, 90/2 (ПЦ «Маяк», 3 поверх), (0443) 61-91-46
19. м. Київ, вул. Маршала Малиновського, 12-А (ТРЦ «Метрополіс»), (0445) 00-62-73
20. м. Київ, вул. Драгоманова, 29 (ПЦ «Центрум», 1 поверх), (0445) 02-18-96
21. м. Київ, вул. Огієнка (Лукашевича), 15-А (ПЦ «Європорт», 2 поверх), (0444) 61-94-82
22. м. Київ, вул. Велика Васильківська, 72 (ПЦ «Олімпійський», 3 поверх), (0445) 90-25-76
23. м. Ковель, б-р Лесі Українки, 18 (ТЦ «Буть'яр», 2 поверх), (0335) 25-21-40
24. м. Конотоп, пл. Конотопських Дивізій, 24А (ПЦ «Маяк», 2 поверх), (0544) 76-36-77
25. м. Краматорськ, вул. Двіріцева, 23 (ПЦ «Прогрес», 2 поверх), (0626) 48-97-87
26. м. Кременчук, вул. Соборна, 15/42 (ПЦ «Мега», 2 поверх), (0536) 75-84-38
27. м. Кривий Ріг, пр. Гагаріна, 4 (ПЦ «Плаза-2», 1 поверх), (0564) 09-81-09
28. м. Кривий Ріг, вул. Мусоргського, 17 (ПЦ «Varius», 2 поверх), (0564) 09-60-75
29. м. Кропивницький, вул. Велика Перспективна, 48 (ПЦ «Денот», 1 поверх), (0522) 35-20-55
30. м. Лисичанськ, пр. Перемоги, 117 (ПЦ «Лимон», 2 поверх), (0675) 70-61-62
31. м. Лубни, пл. Ярмакова, 30-А (ПЦ «АТБ», 2 поверх), (0536) 17-17-10
32. м. Луцьк, вул. Лесі Українки, 53 (ПЦ «Галерея Центр», 0 поверх), (0332) 72-14-40
33. м. Львів, вул. Братів Рогатинців, 15, (0322) 59-01-00
34. м. Львів, вул. Городоцька, 179 (ПЦ «Скриня», 2 поверх), (0322) 59-01-01
35. м. Маріуполь, пр. Металургів, 64 (ПЦ «Елізавета»), (0629) 58-82-91
36. м. Мелітополь, пр. Богдана Хмельницького, 24 (ПЦ «Пасаж», 2 поверх), (0619) 44-83-49
37. м. Миколаїв, вул. Потьомкінська, 63/2, (0512) 53-31-33
38. м. Миргород, вул. Гоголя, 147 (ПЦ «Мир», 1 поверх), (0535) 55-06-08
39. м. Мукачеве, вул. Федорова, 6 (ПЦ ЦУМ), (0313) 13-05-40
40. м. Ніжин, вул. Шевченка, 11-А (ПЦ «Гермес», 2 поверх), (0463) 19-01-02
41. м. Нікополь, пр. Трубників, 14 (ТД ЦУМ, 1 поверх), (0566) 22-50-03
42. м. Нова Каховка, пр. Перемоги, 9 (універмаг «Сокіл», 2 поверх), (0554) 99-90-05
43. м. Новомосковськ, вул. Гетьманська, 34 (ПЦ «Сті-Центр», 2 поверх), (0569) 69-65-79
44. м. Одеса, вул. Новооцений Ряд, 2, (0487) 52-83-80
45. м. Одеса, пр. Добровольського, 99, (0487) 53-16-28
46. м. Одеса, вул. Краснова, 17 (орієнтир – пл. Толбухіна), (0487) 48-82-44
47. м. Олександрія, пр. Соборний, 77 (ПЦ «Гранд-Плаза», 2 поверх), (0523) 57-15-50
48. м. Павлоград, вул. Шевченка, 128 (ПЦ «Гуллівер»), (0563) 20-09-59
49. м. Первомайськ, вул. Вокзальна, 34 (відділення «ПриватБанку»), (0516) 17-53-99
50. м. Покровськ, вул. Центральна, 148-А, (0623) 52-11-48
51. м. Полтава, вул. Зіньківська, 6/1-А (ПЦ «Ківі», 3 поверх), (0532) 60-60-40
52. м. Прилуки, вул. Київська, 138 (ПЦ «Фуршет», 2 поверх), (0463) 73-29-00
53. м. Рівне, вул. Київська, 67-А (ПЦ «Арена», 1 поверх), (0362) 67-00-55
54. м. Селідове, вул. Карла Маркса, 10 (Дім побуту, 2 поверх), (0623) 77-00-34
55. м. Слов'янськ, пл. Соборна, 3 (ПЦ «Фокстрот», 2 поверх), (0626) 62-11-02
56. м. Суми, вул. Соборна, 42, (0542) 77-67-60
57. м. Тернопіль, вул. Перля, 3 (ПЦ «Novus», 2 поверх), (0352) 43-12-76
58. м. Ужгород, вул. Минайська, 16-Г (ПЦ «Колізей», 2 поверх), (0312) 67-22-29
59. м. Умань, вул. Шевченка, 23-А (ПЦ «Сті», 1 поверх), (0474) 44-00-06
60. м. Фастів, вул. Івана Мазепи, 6 (ПЦ «Фуршет», 2 поверх), (0456) 56-05-11
61. м. Харків, пр. Петра Григоренка, 3, (0573) 92-03-43
62. м. Харків, пр. Гагаріна, 20-А (ПЦ «На Гарячому», 2 поверх), (0577) 03-44-58
63. м. Харків, вул. Полтавський Шлях, 144 (ТБЦ «Компас», 2 поверх), (0573) 41-41-02
64. м. Харків, вул. Академіка Павлова, 144-Б (ПЦ «Космос», 3 поверх), (0577) 20-12-29
65. м. Херсон, пр. Ушакова, 35-А (ПЦ «Адмірал», 2 поверх), (0552) 32-81-48
66. м. Хмельницький, вул. Кам'янецька, 17 (ПЦ «Квартал», 1 поверх), (0382) 61-90-48
67. м. Черкаси, вул. О. Дашкевича, 26 (ПЦ «Сільпо», 3 поверх), (0472) 31-99-98
68. м. Чернівці, вул. Головна, 10, (0372) 50-63-80
69. м. Чернігів, пр. Перемоги, 103, (0462) 66-53-80
70. м. Шостка, вул. Свободи, 24 (відділення «ПриватБанку»), (0544) 97-37-46

Замовляйте книжки будь-яким зручним способом

- за телефонами довідкової служби (050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life); (067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

- на сайті Клубу: www.bookclub.ua
Надісилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@ksd.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@ksd.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків
тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Київ
тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@ksd.ua